

Jednoho dne jsem se setkala se svým bývalým spolužákem, a protože jsme se dlouho neviděli, skončili jsme v jedné restauraci a po několika skleničkách a asi 2 hodinách proběhl tento rozhovor.

„Ty jsi fakt pořád ještě svobodná?“ zeptal se mne a chtěl znát mé důvody. Neviděla jsem důvod, proč bych mu to neřekla. Ale to není důležité pro zadané téma. Když jsem mu však odpověděla, vzdychnul a řekl: „Možná by bylo lepší, kdybych byl také svobodný. Docela ti taky závidím. Moje manželství v poslední době nestojí za nic. Kdyby nebylo dětí, asi bych se rozvedl“. To bylo pro mne překvapení. Jejich manželství jsem vždycky považovala za docela dobré. Jeho ženu jsem znala a i po dvou dětech vypadala dobře. Oba měli dobrá zaměstnání, a pokud vím, žádné existenční problémy. Byla jsem zvědavá a začala jsem se opatrně vyptávat. „Prosím tě, máš mužskej přechod nebo co?“ řekla jsem a čekala, co bude dál. Podíval se na mne, jestli si nedělám srandu a pak odpověděl: „Ne, to ne. Ale víš, nějak to najednou není ono. Moje žena je pořád ta nejbáječnější žena na světě, mám dvě krásný zdravý děti, ale když přijdu domů a jím tu dobrou připravenou večeři, řeším hádky svých ratolestí, mám velkou touhu, zařvat a poslat všechny kamsi. Všechno se odehrává jako podle scénáře nějakého seriálu. Příklad domů, večeře, povídání o tom co přinesl den, děti a jejich úkoly, průšvihy, televize, noviny a když děti usnou povinný sex“.

To mne zarazilo. „Proč říkáš povinný sex? To máte nějaký rozpis nebo co? Já teda nemůžu mluvit z vlastní zkušenosti, co se týče manželství, ale sex je snad záležitost dvou lidí a oba dva snad musí dobrovolně souhlasit? Nebo snad ne?“ „To neznáš mou ženu, někde si přečetla, že aby bylo manželství stabilní, měli bychom spolu spát alespoň 3 krát týdně. Nevím sice, kde to vzala, ale snaží se to dodržet. To, že pracuje, vede domácnost a vychovává 2 děti, jí ani v nejmenším nevadí. Jednou jsem poslouchal baby z vedlejšího kanclu, jak se baví o svých drahých polovičkách, a jedna řekla, že je ráda, že manžel nejeví o sex takový zájem jako zamlada, protože toho má sama za celý den dost. Nemyslela tím ovšem sex. Ale moje žena? To je snad výjimka, potvrzující pravidlo. Mám ji pořád rád, ale jak zaleze do koupelny před spaním, mám pocit, že se zblázním nebo selžu. Ještě se mi to nestalo, ale jenom ta představa je pro mne hrozná“.

Chvilku jsem přemýšlela: Jak já můžu dát nějakou radu? To je spíš problém pro odborníka. Ale co. Zkusím zjistit další podrobnosti a pak se uvidí. „Hele, přitahuje tě tvoje žena jako ženská nebo koukáš po nějaký jiný, mladší?“ Můj spolužák zvedl prudce hlavu. „Co blázníš, to víš, že se občas po nějaké ženské otočím, ale moje žena je pro mě numero uno. Ne,

že bych byl vždycky úplně věrný, ale to bylo vždy tak na jednu noc. Nic vážného. Ale zase musím říct, že se mi to líbilo mnohem víc než s manželkou. Mělo to víc štávy, jestli víš, co tím myslím“, mrknul na mne. „Ne, to nevím“, odsekla jsem. „No, tak se nezlob, ale tak to prostě je. Víš, manželka to chce jen v posteli, v normální poloze. A já bych to chtěl třeba dělat někde jinde a jinak. Neplánovaně, třeba někde v autě, jako když nám bylo dvacet. Nebo dáme děti na hlídání tchýni a večer bude jen a jen náš. Budeme dělat, co nás zrovna napadne, spontánně, bez plánování. To by bylo perfekt.“

Koukala jsem na něj, opravdu, výjimka potvrzuje pravidlo. Všechny ženské časopisy píšou o tom, jak my ženský chceme neustále něco nového ve svém vztahu a tady vidím chlapa, který má problém s naplánovaným sexem. „Zkusil si s ní o tom mluvit nebo říct jednou – Já na to prostě nemám chuť – nebo tak něco?“ sondovala jsem opatrně. Podíval se na mě, jako bych spadla z Marsu a odpověděl: „To může říct jen ten, co nebyl v chomoutu? To se jí mám říct, že nemám chuť? Co když si bude myslet, že ji nemám rád nebo mám jinou? Viděla jsi mojí ženu někdy našťvanou? Ne? Tak to ti ani nepřeju vidět. Jak jí mám říct, že to, co si přečetla v nějakém „odborném časopise“, není pravda? Ač to nechce připustit, docela jim věří. Ne, to neudělám.“

Odmlčel se a mne v tu chvíli něco napadlo. „Mám nápad. Ty přece děláš v reklamní branži, jsi zvyklý pracovat s texty. Co kdybys napsal jakoby článek o nějakém výzkumu mezi manželskými páry, ze kterého by vyšla škodlivost sexu 3 krát týdně. Řekni jí, že jsi to přeložil z angličtiny z nějakého časopisu. Zeptej se jí, jestli by ti nemohla k tomu říct svůj názor a uvidíš. Určitě na to zareaguje a pak ji můžeš říct třeba svůj názor. Nevím, jestli to zabere, ale zkusit to můžeš, nebo ne?“

Můj spolužák se zarazil, chvíli mlčel a nakonec řekl: „Proč ne? Můžu to zkusit. Jestli to nebude fungovat, aspoň vím, koho mám praštit“. „To ti teda pěkně děkuju“, zasmála jsem se, a jak jsem byla v ráži, dodala jsem: „Hele, když už tu zastupuju manželskou poradnu, říká ti něco sexoterapie?“ Na druhé straně stolu zavládlo ticho a pak můj spolužák řekl: „Sexo.... Co? To jako myslíš, léčba sexem nebo co? To hradí pojišťovny nebo to stojí velký prachy?“ Rozesmála jsem se. „Ne tak to není. Alespoň doslova ne. Víš, někde jsem četla, že je to terapeutický přístup využívaný při manželských potížích. Třeba by nebylo od věci, si popovídat o svých problémech s psychoterapeutem. Když si vybavuju ten článek, docela splňujete kritéria pro příznivou prognózu, ovšem jen v tom případě, že jsi pro manželku pořád přitažlivý a že bude chtít něco změnit. V tu chvíli jsem se zarazila, nejsem moc vlezlá? Copak

jsem nějaký odborník, nepřestřelila jsem? Doporučovat zrovna u nás nějakého psychoše? Ale můj spolužák sice ne nadšeně, ale souhlasil. Ale dodal: „Ne, abys to někomu říkala, pokud to vyjde. Ještě by říkali, oni se určitě budou rozvádět, když chodí k psychiatrovi.“ Ujistila jsem ho, že budu mlčet jako hrob a nenápadně jsem hovor převedla na bezpečnější téma. Ne, manželská poradna rozhodně nebude můj koníček.